



Naročnina za celo leto K 2.—. — Posamezna številka velja 3 krajcarje. — Naročnina se tudi na pol leta plačuje in se mora poslati v naprej. Cena oznanil je za 1 stran K 32.—, 1/2 strani K 16.—, 1/4 strani K 8.—, 1/8 strani K 4.—, 1/16 strani K 2.—, 1/32 strani K 1.—. — Pri večkratnem oznanilu je cena posebnó znižana. — Za oznanila (inserter) uredništvo in upravníštvo ni odgovorno. — Uredništvo in upravníštvo je v Ptujú v gledališkem poslopju. — Štajerc izhaja vsaki drugi petek, datiran z dnevom naslednje nedelje. — Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastoj. — Rokopisi se ne vračajo in se morajo najdalje do pondeljka pred izdajo dotične številke vpslati.

Štev. 26.

V Ptujú v nedeljo dne 24. decembra 1905.

VI. letnik.

Tiha noč, sveta noč...

„In angel jim je rekel: Ne bojte se, zakaj glejte, oznanjam vam veliko veselje, katero bo vsemu ljudstvu, ker danes vam je rojen Izveličar“.

Besede sv. evangelja.

Prišli so zopet dnevi veselja, prišli dnevi radosti, dnevi sreče, tiste sladke nežne sreče, katero zamore dčiti v človeško dušo edino le — mir, poslanec iz svetlih nebes.

Tiha noč, sveta noč...! Glej, pred teboj stoji krasno okinčano božično drevesce in lučice, svetle lučice plamtijo na njem! Pod njem je zloženo mnogo krasnih darilc, darile spomina in ljubezni. In vse se vesela, krog in krog lišp in kinč — a stokrat lepše pa, kakor blišči ves ta svit, sije in žari solnce sreče, solnce veselja iz oces in iz lic danes tako srečnih, danes tako veselih ljudi.

Začudeno gledajo se svojimi nedolžnimi očmi otroci proti okinčanemu drevescu, radovedno se približujejo k darilcem, ki so jim namenjena, gledajo tje na svoje ljube stariše, ploskajo se svojimi malimi rokami, njih nedolžna srčica pa poskakujejo čiste radosti, nedolžne otroške sreče!

Mladenič in mladenka, ki sta se znabiti ravno v pričo blestečega božičnega drevesca znašla za vez življenju, stiskata si na tihem roke, njiju mladostni srca pa ste polni upanja, polni vroče sreče, polni plamtečega veselja!

Mož in žena, katera sta preživela v burnem življenju dovolj britkih ur, ki sta stala kot zvesta ovčarja v trdem boju za obstanek rama ob rami, glej, v tej uri, v pričo blestečega božičnega drevesca, pozabila sta na grenkost, pozabila na viharje življenja in

tudi njiju je objela vsaj za kratek čas tiha, mirna sreča te svete noči!

In obnemoglemu starcu, obnemogli starki, katerima se približuje sen življenja k koncu, ki ne moreta upati več, da bi jima podaril ta svet še čašo veselja, katerima pa se tudi ni več bati, grenkega keliha žalosti, poljubi zdaj, ravno v tej noči, ravno v pričo lesketajočih lučic krasnega božičnega drevesca, še znabiti zadnjokrat v žitju njiju velo lice — zemeljsko veselje, izvirajočo iz sladkih spominov nekdanjih srečnih dnij!

Bolenika, ki se je valjal obupno marsikatero noč v svoji postelji, ki je srpo zrl pred sebe, štel in štel ure, dolge ure, želeč si mladega jutra, tudi njega je objel v tej uri neki tihi sen sreče, objela ga nada, da bo vse boljše, tudi on uživa nekako veselje, dobro vedoč, da bedi v tej tihí sveti noči nebroj človeških bitej, da gorè lučice povsodi, da poskakuje radosti milijon in milijon človeških src!

Tiha noč, sveta noč...! Med tem ko se namreč odigravajo taki in enaki prizori v palači bogataša ali pa v koči siromaka, med tem vlada tam zunaj v naravi nekaka božja tihota in neštete zvezdice miglajo na nebu, svitile zvezdice, nebeške lučice na nebeškem božičnem drevescu!

Tiha noč, sveta noč...! Od koder pa je prišel ravno v tej noči na vesolni svet ta blaženi mir, od koder to veselje, od koder ta sreča? Prišli so z nebes!

V priprostih, a večno lepih besedah nam pripoveduje namreč sveto evangelje o velikem dogodku, ki je ves svet spreobrnil:

„Šel je pa tudi Jožef iz Galileje, iz mesta Nazareta v Judejo, v Davidovo mesto, ki se imenuje

Betlehem ..., da bi se popisal z Marijo, svojo zaročeno ženo, ki je bila noseča. Prigodilo se je pa, ko sta bila tam, dopolnili so se dnevi, da bi porodila. In porodila je svojega prvorojenega Sina in ga je v plenice povila in položila v jasli ker za nje ni bilo prostora v hiši ...!

Nadalje potem pripoveduje sveto evangelje, kako so čuli v tistem kraju pastirji na ponočnih stražah, kako se jim je prikazal angelj in jim rekel: Danes Vam je rojen Izveličar, našli boste dete v plenice povito in v jasli položeno. Potem konča evangelist: „In zdajci jih je bilo pri angelju množica nebeške vojske, kateri so Boga hvalili in rekli: Čast Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so svete volje!“

In iz teh besed, iz te krasne pripovedke izvira ves ta mir, vse to veselje, ki objema v tej noči vesolni svet, temu novorojenemu detetu v spomin prižgali smo lučice na božičnem drevescu, njemu na čast postavili smo jaslice!

„Čast Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so svete volje“ — tako so prepevale ob rojstvu našega Izveličarja nebeške trume angeljev, in te besede, te nam kažejo od koder prihaja vsaj v tej tihi noči med nas žar nebeškega miru!

Pisali smo — vsaj v tej tihi, v tej sveti noči prihaja mir med nas! — Da, zares! Komaj, namreč ko bo prenehala ta noč, komaj, ko bodejo minuli srečni božični prazniki, morda že komaj, ko bodejo ugasnile svitle lučice na božičnem drevescu, ne bode sluha ne duha o vsem tem miru, besnele bodejo zopet naše strasti in preganjali, sovražili se bodemo ravno tako goreče kakor poprej!

In vendar je vso naše zemaljsko preganjanje brezmejno nespametno, vso naše medsebojno sovraštvo naravnost v nasprotstvu željam Tistega, ki je bil rojen v tej noči, v nasprotstvu prošnjam trum nebeških angeljev, kateri so želeli: mir ljudem na zemlji!

Da bi to vendar le hoteli enkrat prevideti, da bi hoteli uvaževati besede evangelja, ki oznanjuje veselje vsemu ljudstvu!

Dagi nam, sedaj je prišel zopet čas, prišla je zopet tiha, sveta noč, noč oglaševanja miru in sprave. V tej noči, v pričo blestečega božičnega drevesca storimo trden sklep, da se ne bodemo več preganjali, saj mora živeti Nемеc ravno tako, kakor Slovenec, saj so obema na isti način oznanjevali nebeški angelji — nebeško veselje!

In tako se bodemo tega sklepa tudi držali, potem bode imela ta tiha noč, ta sveta noč, tudi za nas pravi pomen in sreča, ki nas objema morda le za trenutek v pričo gorečih in blestečih lušč božičnega drevesca, bode se naselila stalno v naših srcih.

Da bi se to zgodilo, da bi počivala blaženi mir in nebeška sreča te tihe, te svete noči venomer v srcih vseh dragih čitateljev, to željo podari „Štajerc“ vsem kot božičnico, kliče mladim in starim, bogatim in revnim:

Z Bogom staro leto!

Srečnemu baje ne bibe nobena ura, prehitu mu v večnost, tako, da ne vè kedaj, preteče pa ura tudi nesrečnemu in sicer mu je pretekla v istini ravno tako hitro, kakor nesrečnemu.

Tako nam je tudi zopet preteklo leto, odišlo je v večnost, nam vsem mladim in starim, srečnim in nesrečnim!

Ti, ki si bil v pretečenem letu srečen, pomisli, da, kakor je minljivo vse na tem svetu, tako Ti je minulo hitro tudi to leto, pomisli, da pa tudi ni večna Tvoja sreča! Pomisli, da tava tisočero in tisočero tvojih zemeljskih sobratov v nesreči, sobratov, ki so bili znabiti še ob začetku tega leta s teboj vred srečni!

Poslovi se od odhajajočega leta, kličeč mu „Z Bogom staro leto“. In ravno ta pozdrav Ti bode tudi povedal, da ne smeš pozabiti na tistega, ki Ti je podaril vso srečo v tem odhajajočem letu, na — Boga! Zahvali ga za vse izkazane Ti dobrote, zakaj le On Ti jih je podaril.

Ti pa, ki si bil nesrečen v tem odhajajočem letu, ki te je zadel marsikateri udarec usode, o, ne obupaj! Za dežjem mora priti zopet tudi enkrat solnce! Znabiti pa bode v prihodnjem letu boljše: Poslovi se tudi Ti od odhajajočega leta, kličeč mu „Z Bogom staro leto“, zakaj tudi Tebi bode ta pozdrav povedal, komu se imaš zahvaliti, da Te ni ugonobila v tem letu usoda, da še sploh smeš in zamoreš upati na boljše dni, namreč — Bogu! Tudi Njegova volja je bila, da si trpel in Njegova volja je — sveta. On je vsemogočen in nobena človeška usoda ni tako zavozlana, da bi on vozla oddrčiti ne zamogel. Zaupaj v njega ob koncu leta in prihodnjo leto bode gotovo tudi za Tebe srečno!

Ti, ki si mladi, pomisli da, kako hitro je preteklo to leto, tako hitro bodejo pretekla tudi prihodnja leta! Minula je, le pomisli, prav hitro prekrasna spomlad, minulo poletje, prišla jesen, predvila zima. Kdor ni sejal v spomladi, ta ni imel v jeseni žetve, ne bode imel po zimi kruha. Mladina, i Tvoja krasna spomlad bo kaj hitro minula, minuli bodejo brezskrbni dnevi zornih, mladih let, glej, da bodeš na svojo zimo, v svoji starosti lahko rekla: Nisem brez zavetja, ker sem o pravem času sejala. Mladina, uči se od odhajajočega leta, kliči mu: Z Bogom staro leto! in tudi Ti se bodeš spomnila na Najvišjega, kateri vse tako modro uredil, kateri blagoslavlja delo naših rok.

Ti starec pa, kateri ne moreš več delati, kateremu je napačila zima življenja, počivaj, ravno tako, kakor se je spravila zemlja ob koncu leta k počitku. Blagor Ti, ako Ti je preteklo to leto mirno in tiho, kakor si si to tudi želel, zakaj glej, znabiti je bilo Tvoje — zadnje! Tudi Ti kliči odhajajočemu letu: Z Bogom staro leto! in tudi Tebe bode ta pozdrav zmislil na Tistega, kateri še naj bode Tvoje upanje! In če je bilo za Tebe to leto zadnje in če bo treba zapustiti že v prihodnjem, ta lepi

Prav srečni in veseli božič!